

ANARCHISTICKÝ ZPRAVODAJ

ZDOLA

vydává Československá anarchistická federace

sametový speciál

zdarma / dobrovolný příspěvek

www.csaf.cz

listopad 2014

NOVODOBÁ NORMALIZACE

Rok se s rokem sešel a opět si připomínáme výročí 17. listopadu 1989. Je to už čtvrt století, co převážně mladí lidé vyrazili demonstrovat do ulic, cestu jim přehradila policie a obušky jim zvalchovala hřbety. Události pak šly ráz na ráz. V divadlech se sešli herci s disidenty, vyhlásili se studenty stávku, krátce nato je podpořili pracující z některých podniků, a jelikož ve většině zemí východního bloku se starý pořádek zhroutil nebo právě hroutil, pochopili i ostatní, že jestli se má něco změnit, tak právě v tuto chvíli.

V ulicích se objevily statisíce lidí, z tribun k nim promlouvali disidenti. Stará moc předávala žezlo té nově se rodící. Skončila éra státního socialismu, který po autentických obrodných 60. letech, zastavených „spřátelenými“ tanky a domácími obušky, ztratil díky období tzv. normalizace veškerou přesvědčivost.

Normalizace pod bedlivým dozorem Ústředního výboru KSČ a všech příčinnivých nižších složek stranického, správního a policejního aparátu změnila tvář společnosti takovým způsobem, aby vládnutí bolševických dinosaurů i přes jejich zjevnou neschopnost vypadalo bezproblémově. Trend normalizace nakonec vstúpil lidem, aby si hleděli svého, nevybočovali a nestrkali nos, kam nemají. V takovém případě, netrpěli-li přehnanou touhou svobodně se vyjadřovat, se jim nežilo nijak zle, prostě měli své jisté. Jezdilo se na chaty a chalupy, ti šťastnější se dostali i k moři a vystát si frontu na banány (tolik oblíbené téma dnešních antikomunistů) bylo v podstatě snesitelným desátkem za ideologické omezení západního konzumu a svobody slova nahrazované sociálními jistotami. Těm, co chtěli úspěšnou kariéru, stačilo držet hubu a krok. Kdo se rozhodl vybočovat z mantinelů normalizační konformity, věděl, že ho čekají nepříjemnosti – podřadné zaměstnání, děti s malou nadějí na studium, občasná výslechy...

Normalizace vytvořila zaprděný svět, v němž se odrážela šed' všudypřítomného betonu. Cin-kání klíči na náměstích koncem roku 1989 věstilo příchod duhy, čerstvého větru a velkou naději.

Jenže... Opiti mlhavou představou, že spousta věcí se zlepší, nechali jsme se oklamat a kocovina, do níž jsme se probudili, je vskutku nepříjemná. Tak jsme byli rádi, že jsme vystoupili z louže, že nám nedošlo, že stojíme pod okapem. Obyčejní lidé si představovali, že k sociálním jistotám reálného socialismu prostě přibude svoboda slova a pohybu a nějaký ten odpírání západní konzumu reálného kapitalismu. A daň za tuto naivitu? Jeden režim nahradil druhý: můžeme cestovat (když na to máme), děti mohou studovat (když na to máme). Už není třeba mít v kapse stranický průkaz... Jediné, co je potřeba, je mít prachy – svoboda se pak už dostává sama. A navíc si můžeme říkat, co chceme. Že nás ale nikdo neposlouchá? To je zase svoboda těch, co vládnou. Deklarovaná demokracie, již jsme si vydobyli, zkrátka neznamená, že ten, koho jsme vynesli k moci, se jí vzdá jen proto, že se nám něco nelíbí.

A už jsme zase realisty. Novodobá konformita je projevem novodobé normalizace, jejíž základ je naprosto stejný jako té předešlé: hledět si svého, nevybočovat a nestrkat nos, kam nemám. A jednou za čtyři roky si můžeme při volbách dopřát falešný pocit, že o něčem rozhodujeme. Naším cílem má být konzum, poslušnost je pojištěna půjčkami a hypotékami a hrozbou exekucí. Autocenzura je opět samozřejmostí. Pokud nemáte dost ostré lokty, abyste si mohli tykat s privilegií garniturou, pracujte a mlčte. Pokud vypadnete z kola ven, je vám naznačeno, že si za to můžete sami, a jste vytlačeni do vyloučené lokality či vyháněni coby bezdomovci z tepla nádražních hal a center měst. Když se postavíte na odpor, kapitalistický policejní obušek vám zvalčuje hřbet stejně dovedně jako ten bolševický.

Novodobá normalizace není šedivá, září barvami reklamních poutačů. Zajišťuje elitám bezproblémové vládnutí. Jenže i když dnes držíte hubu a krok, stejně nemáte nic jisté. Navíc musíte mlčky sledovat, jak poslední zbytky jistot mizí, zatímco bohatí bohatnou a chudí chudnou.

Není už na čase zase vyjít do ulic? Přestat držet hubu a krok? Přestat se bát rány obuškem? Stát se nepřizpůsobivým?

(vyšlo v A3 č. 74, listopad 2014)

Editorial

Název tohoto zpravodaje – *Zdola* – zcela jednoznačně odkazuje na jeden z anarchistických principů. Je to právě možnost každého rozhodovat o svém vlastním životě i životě společnosti, jehož je součástí, která tvoří ideovou základnu anarchismu.

Za „komunismu“, který však ani vzdáleně žádným komunismem nebyl, taková možnost nebyla. Chvilí, kdy lidé na svých pracovištích a studentí ve školách mohli zakusit rovnostářský pocit rozhodování *zdola*, byl revoluční předěl, jenž se udál v druhé polovině listopadu 1989. Šlo ale jen o krátký okamžik, kdy lidé cítili, že mohou něco změnit. Volání po „svobodných volbách“ však s odstupem času zní jako zatlukání hřebíků do rakve veškerých nadějí na svobodný a sociálně spravedlivý svět.

Rychlý přechod ke kapitalismu a buržoazní demokracii na dlouhá léta zablokoval víru, že jiný svět je možný, a do obecného povědomí přinesl myšlenku konce dějin, z něhož již není úniku. Zvěstovatelé nového ekonomického pořádku vnutili společnosti víru v heslo jejich bohyně Margaret Thatcherové, že alternativy neexistují.

Jenže my kolem sebe vidíme mnohé nespravedlnosti, které jsou přímým či nepřímým důsledkem současného „společenského pořádku“ a vztahů narýsovaných kapitalistickou logikou, která chce vše proměnit v zisk, ať to stojí, co to stojí. Nenechali jsme si sebrat touhu po lepším světě, kde lidé budou mít skutečnou moc nad svými životy a kde budou moci svobodně rozhodovat o věcech svých komunit, pracovišť a dalších společností, jichž jsou součástí.

Proto vycházíme do ulic, abychom dali zaznít jak své nespokojenosti, tak tvořivé touze.

Kolik režimů se musí ještě vystřídat, aby lidi pochopili, že si mají vládnout sami?

BLESKOVKY

Naše společnost nebezpečně chudne. Poslanec Marek Benda má základní poslanecký plat 222 tisíc korun měsíčně a jak sdělil médiím, musí si přivydělávat, aby uživil rodinu (čtyři děti a žena v domácnosti).

* * *

Podle statistických šetření žije i každý desátý Čech na hranici bída. Pádem do chudinské vrstvy společnosti je ohrožen ten, jehož měsíční příjem činí kolem 10 tisíc. (To je i výše průměrného starobního důchodu.)

* * *

Kdyby nejbohatší rodina na planetě zaplatila český státní dluh tisíc dvě stě dvacet devětkrát, pořád ji zbude na drobné výdaje domácnosti 1,5 bilionu korun.

* * *

Deficit státního rozpočtu se ovšem reálně řeší škrtů v sociální oblasti a zvyšováním přímých i nepřímých daní (spotřební daně, DPH atd.). Vedlejším efektem jsou například dvojnásobně předražené potraviny.

* * *

Od roku 2009 u nás proběhne ročně průměrně jeden milion exekucí. Za stejnou dobu zhruba deset tisíc lidí v důsledku exekucí spáchalo sebevraždu.

* * *

Ekonomický expert Miroslav Kalousek konstatoval: „Žijeme si jako prasata v žitě.“

* * *

Bulvární deník *Blesk* vydal příručku o exekucích s názvem *33 pravidel a rad, jak zvládnout svůj dluh včas a bezbolestně*.

* * *

Výdaje domácností na bydlení se podle údajů Českého statistického úřadu meziročně zvýšily o 3,7 procenta. Je to ale tím, že lidé neinvestují do úspor: podle experta na hypotéky se správně zadlužují, berou si hypotéky, ale ne dost výhodně; podle experta z Asociace chytrého bydlení v zimě topí, aniž by investovali peníze do projektů na regulaci tepla a úspory energií; podle experta na pojištění nechtějí investovat do pojištění domácnosti, a přitom jim pak třeba vyhoří byt.

* * *

V sousedním Německu v současnosti přesahuje průměrná mzda v přepočtu 100 tisíc Kč, u nás dělá něco kolem 25 tisíc Kč. I podle nejistého přepočtu HDP na hlavu by mzda v Německu měla být jen 2,5krát vyšší. Češi se ale naučili hájit zájmy korporací (= zaměstnavatelů) tak dobře, že nevyžadují za svoji práci odpovídající mzdu. Česká republika patří dnes mezi země s nejnižšími mzdami v Evropě (za sebou nechává aspoň Rumunsko, Bulharsko a Albánie).

* * *

Podle politoložky V. Dvořákové u nás dnes nemáme ani ten oficiálně proklamovaný „moderní liberální demokratický stát“, protože ten „se vyznačuje především jistou autonomií od skupin, které v něm vládnou. Nemůže být okupován nějakou skupinou lidí, ať jsou to oligarchové, mafianti, nadnárodní společnosti či velvyslanectví cizích států.“

* * *

Naštěstí ale máme Karla Schwarzenberga, díky same-tu kancléře, ministra zahraničí a nakonec i prezident-ského kandidáta. Ten často připomíná, jak se jeho otec blahé paměti aktivně účastnil odboje a v roce 1945 na Mirovicku zahájil a vedl povstání proti nacistům. Připomeňme namátkou i jiné zajímavosti z jeho rodin-ného zázemí. Například svědkem na svatbě rodičů Karla Schwarzenberga byl Maximilian Egon kníže z Fürstenbergu, člen NSDAP a SA od roku 1933, od roku 1938 SA-Standartenführer (i jeho manželka a synové byli členy NSDAP, respektive SS). Schwarzenbergův otec byl jen členem Vlajky. Otec manželky Karla Schwarzenberga byl od r. 1930 ilegálním čle-nem NSDAP, podílel se na fašistickém puči v r. 1934 spolu s Robertem Haiderem. Manželka K. Schwarzenberga má nemanželského syna s průmyslníkem Thomasem Prinzhornem, který se stal v 90. letech vrcholným představitelem rakouské neofašistické FPÖ (vedený synem Roberta Haidera). Prinzhornův majetek mohl vzniknout díky arizaci. Zkrátka jak říká náš prezidentský kandidát: „Rodiče si nevybíráme. Nebudeme podle jejich skutků soudit děti.“

O KAPITALISMUS JSME SE NEPROSILI

V říjnu 1989 byla založena první novodobá anarchistická skupina, Československé anarchistické sdružení. A byli to i anarchisté a anarchistky, kteří se (především v řadách studentů) podíleli na listopadových protestech. Lidé v té době cítili, že již normalizační bolševický režim nemá oporu ani vnější, ani vnitřní. Do ulic vycházeli s mnoha hesly a požadavky. Podívejme se, jak se liší od reality po pětadvaceti letech.

Jedním z ústředních požadavků byla svoboda slova. V minulém režimu byla svoboda slova potlačena. V dnešních dnech ji máme deklarovanou, ale stala se z ní nuzačka krčící se v koutě. Je pěkné mít svobodu slova. Ale k čemu je, když vás nikdo neposlouchá, jelikož vás ani slyšet nemůže? Váš hlas je v mediálním prostoru převálčován těžkou technikou reklamy, PR, bulváru a povrchního či účelového zpravodajství. Mediální prostor ovládá ten, kdo si ho může zaplatit, a mediální společnosti mají cíl stejný jako všechny další – generovat zisk. Chcete-li šířit alternativní informace a myšlenky a nemáte dostatek prostředků na proniknutí do oficiálních médií, nezbyvá vám nic jiného než převzít postupy předlistopadového samizdatu a pokoutně vydávat a distribuovat vlastní tiskoviny. Jejich dosah však vždy bude omezený oproti těm, kteří si mohou zajistit místo v mainstreamových médiích. Po počáteční euforii, která trvala ještě necelý rok po listopadu 89, tak mnozí opět jen nadávají v hospodě, pouze s tím rozdílem, že jim za to nehrozí nějaký postih.

Dalším požadavkem byl dialog. V dnešních dnech slovo, jehož význam byl dávno zapomenut. Ve společnosti žádný dialog nefunguje. Byl zde zaveden kapitalismus se vším všudy a parlamentní demokracie, kterou diktuje prokapitalistické politické strany. Žabomyši hádky jejich představitelů nejsou žádným dialogem, ale jen tragikomickým přetahováním o koryta a vliv. Kapitalismus a parlamentní demokracie pod taktovkou zastánců tohoto ekonomického modelu nepřipouští alternativy ani debaty o nich. O tom svědčí například masivní mediální kampaň a policejní represe proti odpůrcům neoliberalismu během zasedání Světové banky v Praze v roce 2000.

A když už je řeč o kapitalismu, nevzpomínáme si na jediný transparent či plakát z listopadu 1989, který by tento ekonomicko-politický systém požadoval. Dělníci ČKD Praha, kteří svým připojením se ke studentům a herecko-disidentské skupině přinesli jeden z nejzásadnějších momentů listopadových událostí, by asi stěží požadovali zrušení svých pracovních míst, jehož se záhy dočkali. Stejně tak ostatní pracující, kteří tvořili masu v ulicích, nedemonstrovali za pracovní smlouvy na dobu určitou, zadržování mezd, hromadné propouštění a omezování svých práv. To vše jim dnes dopřávají, nebo rádi by dopřávali (např. v podobě výpovědi bez udání důvodů) ti, kteří se po jejich zádech dostali k politické a ekonomické moci.

Stejně tak jediný transparent v rukou studentů nepožadoval komercializaci školství a placení školného. V listopadu 1989 naprosto nepřipustné požadavky jsou již několik let na pořadu dne. V té době jsme si přáli konec vysokoškolského vzdělávacího systému, kam je zapovězen přístup dětem systému nepohodlných lidí a kde děti bolševických pohlavářů získávají výhodně tituly. Dnešní vysokoškolské studium je přístupné všem, jenže výdaje s ním spojené jsou často velkou zátěží pro sociálně slabší rodiny, a to i přes existenci „sociálních stipendií“. Naopak jsme mohli sledovat, jak se k akademickým titulům snadno a rychle dostávají vysoce postavení politici, policisté a děti lidí spojených s organizovaným zločinem.

Aniž by někdo z těch, co mrzli v roce 1989 v ulicích a na náměstích, chtěl společnost určenou kapitalistickými vztahy, dnes mu život určují právě ony. Kapitalismus si nejvíce přáli předlistopadoví veksláci a kšeftaři a bývalí bolševičtí aparátčíci, kteří již nechtěli hrát hru, že jsme si všichni rovni, když tomu tak není. Aby mohl nový systém fungovat, musela se rychle vytvořit nová společenská vrstva, která bude držet ekonomickou moc. Těžko věřit, že by tak rychle někdo poctivou prací k bo-

Svoboda je neslučitelná s kapitalismem.

hatství přišel. Tato pohádka je pro masu, které zvonily klíči. Kdo by si tenkrát pomyslel, že vycinkal společnost, kde na jedné straně někdo rozhoduje o budoucnosti stovek lidí a jezdí v drahých autech a na straně druhé jsou lidé, kterým exekutoři zabavují to málo, co mají. Koho by tenkrát napadlo, že na ulicích budou vedle sebe prázdné domy a lidé bez střechy nad hlavou a že policejní komanda a soukromé bezpečnostní služby budou násilím vyhánět lidi, kteří takové dlouhodobě nevyužívané budovy třeba jen manifestačně obsadí.

V listopadu 1989 se volalo po konci policejního státu, fyzování a udavačství. Nechtěli jsme žít v Orwellově roku 1984. Když se dnes ohlédneme, zjistíme, že i Orwell byl ve své antiutopii břídl. Ve městech rok od roku roste počet kamer, sledujících pohyb na ulicích a ve vnitřních prostorech budov. Do některých prostor se dostanete jen s příslušnou čipovou kartou a váš pohyb je důsledně monitorován. Firmy sledují pohyb svých zaměstnanců pomocí GPS v autech, monitorují jejich práci na počítači a všechny jejich přístupy na internet. Mobilní operátoři mají za povinnost uchovávat informace o všech hovorech a SMS zprávy. Stejně tak poskytovatelé služeb na internetu. Kdykoliv je pro státní aparát možné sledovat pohyby na účtech obyvatel. V některých městech je povinnost nechat implantovat čipy psům. A tak by se dalo ve výčtu pokračovat, nehledě na skutečnost, jak probíhá šmirování na globální úrovni a jak jsou pronásledováni ti, kdo takové praktiky odhalí. Každé další omezení osobních svobod a soukromí je vykládáno tak, že je to vlastně pro naše dobro a zvýšení bezpečnosti. Člověk je pak jako ta žába, co se při postupném přidávání teploty nechá klidně uvařit v hrnci.

Policisté zasahující 17. listopadu 1989 na Národní třídě jsou se svou výbavou směšnými postavickami ve srovnání s dnešními robocopy, kteří neváhají mlátit lidi železnými teleskopickými obuškami a házet po nich výbušky, které způsobují zranění a popáleniny. Koho by napadlo, když se KSČ vzdala moci, že bude běžnou praxí bezhlavé mlácení ležících lidí několika policisty (např. Czechtek 2005) či mučení lidí na policejních služebnách (např. po Global Street Party 1998 nebo protestech proti MMF 2000)? Koho by napadlo, že policie bude dělat brutální zásahy proti bavicím se lidem, kde bude rozházovat injekční stříkačky, točit je na kamery a pak při přetřetování tvrdit, že čtyři kamery ze čtyř měly technickou závadu (zásah v klubu Propast 1996)? Před listopadem 89 bylo občas zvykem, že policisté ukončili nějaký undergroundový koncert, který byl ve své podstatě apolitický. Kdo by si v listopadu 1989 pomyslel, že v roce 2005 napadnou stovky policistů mladé lidi bavicí se na louce a na tahači si k tomu přivezou i tank? A opět bychom mohli pokračovat. Kdybychom však chtěli udělat výčet policistů, kteří byli za zbytečně násilí, mučení a překračování pravomocí potrestáni, byli bychom velmi rychle hotovi.

V listopadu 1989 se demonstrovalo proti násilí a militarismu. Podařilo se rychle odsunout sovětské vojáky a jeden z vojenských paktů, který určoval průběh studené války a jehož bylo Československo členem, se rozpadl. Těžko si představit, že by v těch dnech někdo prosazoval, abychom opět pozvali cizí vojska a přidali se do nějakého militaristického společenství. A dnes? Česká republika je členem NATO a mnozí politici se mohli přetřhnout, aby prosadili cizí vojenskou základnu v ČR.

Jedním ze symbolů minulého totalitního režimu byla tzv. železná opona. Cesty do zahraničí tenkrát byly výjimečnou událostí. Lidé se těšili, že začnou cestovat a poznávat svět. Myšlenka volného pohybu lidí se začala stávat skutečností, zdálo se, že hranice jsou minulostí. Bereme-li v potaz dnešní oficiální propagandu, je tomu tak. Realita je však trochu jiná. Cestování je především pro ty, kteří si to mohou finančně dovolit. Navíc nesmíte být alterglobalizační aktivista, který je na černé listině. A i když na ní přímo nejste, stejně se vám může stát, že nebudete vpuštěni do země, kde zrovna probíhá nějaké zasedání zástupců nejbohatších zemí světa či nadnárodních institucí. A je jedno, že se nacházíte uvnitř tzv. schengenského prostoru, kde by teoreticky neměly již žádné hranice platit. Evropa se tváří, že hranice ruší, ale ve skutečnosti probíhá proces, který má z Evropy udělat pevnost s hranicemi ještě ostřejší sledovanými než kdykoliv předtím. Tato pevnost má bránit imigrantům, kteří by v Evropě chtěli najít život bez hladovění a pronásledování. Češi a Slováci, kteří utíkali z bolševického Československa a hledali štěstí jinde, šanci dostali. Evropská unie však dnes takovou možnost imigrantům dávat nehodlá a na jejich hranicích jich tisíce umírají.

Především na severu Čech byl jedním z požadavků demonstřujících pracujících a studentů také dýchatelý vzduch a čistá příroda. Díky rychlému ústupu těžkého průmyslu a zavádění některých nezbytných ekologických opatření se situace rapidně zlepšila. Ekologické problémy však vyvstaly jinde, především v souvislosti s dopravou. Začal být ve velkém propagován automobilismus, který úzce souvisí s ideologií kapitalistického individualismu, a došlo k oklešťování veřejné dopravy a rušení mnoha regionálních tratí. Společně s omezováním veřejných služeb a jejich centralizací zůstávají zejména starší lidé na vesnicích odříznuti od světa. Také struktura měst se změnila. Především v Praze je evidentní proces gentrifikace, kdy jsou z centra města vytlačováni obyčejní lidé a stává se z něj prostor pro obchody, kanceláře, hotely a byty s drahým nájmem.

V roce 1989 měli lidé také už dost poloprázdných regálů, omezeného sortimentu a věčných front na nedostatkové zboží. V tomto bodě se skutečně dočkali převratné změny. Ta však zašla tak daleko, že se konzum stal novým náboženstvím a hypermarkety jeho chrámy. Všudypřítomná reklama změnila chování mnoha lidí bez jakéhokoliv odporu.

Režim, který tu byl před listopadem 1989, byl více než zavrhnutíhodný a je dobře, že je již minulostí. Tento rádobysocialismus jasně ukázal, jak v praxi končí autoritářská marxistická teorie. Na tuto hrozbu upozorňoval již Bakunin (letos si připomínáme 200 let od jeho narození) při svých názorových střetech s Marxem v První internacionále. Je smutné, že skoro polovina světa si musela toto poznání prožít na vlastní kůži. Poučení však není takové, že je nutné se smířit s kapitalismem, ale že je při boji proti němu třeba vycházet z jasně antiautoritářských pozic a k autoritářským proudům se stavět nekompromisně.

Za kapitalistický režim jsme (nebo rodiče těch mladších z nás) v roce 1989 opravdu nedemonstrovali (a není náhoda, že nová mocenská elita vlastně na celá 90. léta i slovo kapitalismus tabuizovala). Jsme rádi, že je pryč starý normalizační režim, ale to neznamená, že budeme zavírat oči před problémy dneška, jako jsou sociální nerovnost, kontrola nad lidmi prostřednictvím moderních technologií, ekonomická globalizace vykořisťující a ožebračující miliony lidí ve všech částech světa apod. Proti globalizaci kapitálu a represe v rukou privilegovaných stavíme globalizaci solidarity mezi těmi druhými, neprivilegovanými.

(Mírně upravený text prohlášení ČSAF z roku 2009)

KNIHA O SKRÝVÁNÍ DOKUMENTŮ Z TÁBORA SMRTI

Příběhy, které se nikdy neměly dostat na světlo. Příběhy Čechů, kteří byli aktivními vykonavateli nemilosrdné mašinerie holocaustu. Mučení a vraždy Romů, které měly být zapomenuty. A především příběhy těch, kteří i 50 let po konci 2. světové války vynaložili velké úsilí, aby historie Let zůstala němá. O tom je kniha *Lety* amerického spisovatele a aktivisty Paula Polanského. Prostřednictvím deníkových zápisů sledujeme jeho práci v archívech, při níž náhodou objevil kompletní archiv koncentračního tábora v Letech. *Lety* jsou knihou pojednávající o historii, o níž se neučilo. O historii, která byla po desetiletí aktivně umlčována. Nejenže scházely důkazy, ale byla nepohodlná i politicky – nabourávala totiž představy Čechů jako pouhých válečných obětí.

Je tomu více než rok, kdy Antifašistická akce (AFA) pozvala Polanského do Prahy, aby přednášel o Letech. Češkem v té době otfášaly anticiganistické pochody. Během našich rozhovorů nám Polansky nastínil, proč je historie Let tak málo známá. Na vině podle něj není jen prostý nezájem, ale i aktivní utajování ze strany českého státu. Zjistili jsme, že Paul si během celé doby svého bádání o Letech vedl deník a že obsahuje řadu zajímavých informací, které na historii Let vrhají nové světlo.

„Během následujícího měsíce, jak jsme se vrhali na knihy a kartony, jsem odkryl stovky složek s fotografiemi, podpisy, soupisy majetku, potvrzeními o zlatých náušnicích, které byly později prodány v dražbě zaměstnancům tábora, fotografiemi z rodinných alb a dopisy od příbuzných, hledajících místo pobytu svých zatčených blízkých. Potom jsme v kartonu číslo 7 našli dlouhé seznamy jmen, jmen bez složek. Byly to přijímací seznamy, metodicky vedené, zaznamenávající jméno, datum narození a místo zatčení. Byly to tisíce jmen, která Vlasta zanesla do databázového programu v mém počítači. Také Patrick začal brát věci poprvé vážně a dlouhé hodiny pracoval při kontrolním vyhledávání jmen přijatých vězňů s oficiálními táborovými knihami. Jeho práce mi umožnila poznat, že v táboře byly drženy tisíce vězňů. Ačkoli oficiální kniha uvězněných vykazovala pouze 695 vězňů, kamufláž bylo snadné odhalit. Kniha uvězněných vedla každého jednotlivého vězně pod vlastním číslem, ale na přijímacích seznamech v kartonu 7 se nacházely celé rodiny, dokonce několik rodin, které byly uvedeny pod stejným číslem, pod jedním individuálním jménem. Po zpracování všech přijímacích seznamů jsme s Patrickem odhadovali, že průměrně bylo pod jedno vězeňské číslo zařazeno asi osm vězňů. Ale někdy jsme našli až 17 lidí uvedených pod jedním číslem, pod jedním individuálním jménem. Po pouhém měsíci výzkumu jsme odhalili, že *Lety* byly skutečně táborem smrti. Věžňové zde umírali každý den po celé tři roky existence tábora. Když někteří umírali, byli do tábora přiváženi noví vězni a dostávali uvolněná čísla, ale záznamy v oficiálních knihách se měnily zřídka.“

Ve srtuhujícím příběhu sledujeme, jak Polansky bojuje za to, aby se skutečný příběh dostal na veřejnost. Objevil důkazy a příběhy, které byly nejen politicky nevhodné, ale pro mnohé i osobně nebezpečné. Bylo je třeba skrýt. Tak například za vraždy, které prováděli čeští četníci, nebyl nikdy nikdo potrestán. Z oficiální verze historie byly vynechány, na místě vražd byl postaven vepřín.

Hrůzy Let byly přítom daleko za hranici toho, co oficiální výklad dějin připouštěl. Nebyl to pouhý pracovní tábor, jak se nám ještě nedávno snažil namluvit bývalý prezident Václav Klaus.

Knihu Paula Polanského nyní vydává AFA a Nakladatelství ČSAF, veškerý výtěžek z prodeje knihy bude věnován na kampaň za zrušení vepřína v Letech.

ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERACE

Co se nám nelíbí?

Na jedné straně je to kapitalistický systém, který vytváří nerovnosti – chudobu většiny lidí vedle bohatství hrstky privilegovaných – a vede tak k jasné sociální nespravedlnosti a útlaku. Na straně druhé stát, který již ze své historické podstaty slouží především privilegované menšině k ochraně jejího bohatství a zájmů. I tzv. zastupitelská demokracie ve skutečnosti nezastupuje vůli obyčejných lidí, ale zejména zájmy mocenských elit. To se ještě výrazněji projevuje v nadnárodních politických a finančních organizacích, jejichž rozhodovací centra jsou vzdálená hlasům lidí a mnohem vstřícnější k lobbistickým tlakům.

Nejenže má tento systém dopad na sociální postavení lidí, přináší s sebou i postupnou devastaci životního prostředí a degradaci člověka a jeho kultury prostřednictvím všudepronikající propagace konzumentských návyků a egoismu. Zatímco jsou odstraňovány bariéry pro pohyb kapitálu, kterým disponuje omezená skupina, stále více jsou prakticky omezována sociální a politická práva obyčejných lidí, která jsou protichůdná

zájmům ekonomických a politických elit, a prohlubuje se technologicky stále dokonalejší systém špehování a kontroly.

Nejde ale jen o systém, který každodenně zažíváme tady a teď, jde o každé zřízení založené na principech autority, hierarchie a moci, které shora lidem přímo či nepřímo diktuje, jak mají žít. Principy nepřirozené autority, diskriminace a dominance jsou nám cizí i v rovině vztahů mezi lidmi.

Co bychom rádi?

Jsmo přesvědčeni, že alternativa je možná. Nejsme sociální inženýři ani dogmatici, abychom tvrdili, jak by měla přesně vypadat. Chceme o alternativách především vyvolat diskusi. Jako anarchisté a anarchistky se však domníváme, že má-li jít o skutečnou alternativu a ne o pouhou variaci na poznané autoritářské systémy (kapitalismus, bolševismus apod.), měla by být založena na následujících principech: samospráva (každý se může podílet buď přímo, nebo prostřednictvím úkolovaných a kdykoli odvolatelných zástupců na záležitostech, které se jej týkají), svoboda (každému je umožněn jeho osobní roz-

voj, pochopitelně s respektováním svobody druhých) a sociální spravedlnost (spravedlivá organizace ekonomiky, která by měla uspokojovat potřeby každého místo toho, aby sloužila zisku úzké skupiny).

Naším cílem je emancipovaný člověk žijící ve společnosti založené na uvedených principech, kde se může plnohodnotně spolupodílet na jejím fungování a v co největší míře rozhodovat o svém životě.

Jak na to?

Abychom se mohli postavit tomu, co se nám nelíbí, a pokusit se realizovat to, co bychom rádi, cítíme potřebu spojit se v tomto snažení. Proto také vznikla Československá anarchistická federace (ČSAF) fungující na principech, které odpovídají našim cílům, tedy principech svobody, solidarity a volné dohody.

Činnost ČSAF se odvíjí od přání a možnosti každého, kdo se v jejím rámci zapojí, a nabývá různých podob od veřejných protestů, přes diskusi a osvětovou činnost až po realizaci rozmanitých samosprávných projektů.

ANARCHISTICKÁ REVUE EXISTENCE

Existence je časopis vydávaný ČSAF každý čtvrtrok. Hlavním tématem posledního letošního čísla je válka. Je jasné, že takové téma není na několika stránkách možné plně obsáhnout a ani to nebylo záměrem. V úvodu oprašujeme anarchistický pohled: solidaritu s oběťmi, revoluční defetismus, pojmy kapitalistické války a míru, antimilitarismus. Obecnému pojetí války se věnuje přiblížení knihy O. Krejčího na toto téma. Dění na Ukrajině komentuje prohlášení tamních anarchistů, jež se vymezuje vůči všem stranám konfliktu a na které navazuje glosa o jeho čtyřech rovinách, daných zájmy nacionalistů, oligarchů, velmocí a globálního kapitálu. N. Chomsky poukazuje na souvislosti izraelských útoků na Gazu a pokrytectví západu. Text k 15. výročí vstupu ČR do NATO se zamýšlí nad skutečným smyslem této militaristické aliance po skončení „studené války“ a další článek popisuje pozadí intervence NATO v Libyi v roce 2011. Na hlavní téma volně navazuje historické ohlédnutí za počátkem první světové války, který souvisel s atentátem na následníka habsburského trůnu rukou mladíka ovlivněného anarchistickými myšlenkami. Historii ne tak vzdálenou přibližuje vyprávění Moše Gončaroka „Ze vzpomínek židovského anarchisty“ o jeho anarchistickém mládí v Sovětském svazu 80. let 20. století. Na stránkách *Existence* naleznete také dva rozhovory: s T. Ibañezem, autorem knihy *Anarquismo es movimiento*, v níž zkoumá přítomnost anarchistických ideálů a principů v naší době; a s O. Burešem o minulých a současných protestech v Číně. Seznámíme vás s tureckou továrnou Kazova, kterou po jejím krachu převzali pracující pod svou samosprávou a obnovili výrobu svetřů. V teoretické rubrice otevíráme téma polyamorie a queer anarchismu. V pravidelných aktivistických rubrikách seznamuje ČSAF se svým vztahem k různým proudům anarchismu a podobně čini v tomto směru mnohem otevřenější Volná komunita VAP. Anarchistický černý kříž se zamýšlí nad účelem a praxí policejních „antikonfliktních“ týmů a aktivista plzeňské skupiny FNB seznamuje s principy, na nichž kolektiv této iniciativy fungují.

(40 stran, 40 Kč, přehled distribučních míst na webu nakladatelstvi.csaf.cz)

Volná komunita VAP se hlásí k ideám anarchismu a antiautoritářství. Většinu idejí čerpá z anarchopacifismu a ostatních anarchistických směrů. Snaží se podporovat veškeré aktivity, které považuje za přínosné a vedoucí ke společnosti založené na svobodě a rovnosti. (voiceofanarchopacifism.noblogs.org)

Food not Bombs je volná anarchistická iniciativa, již tvoří stovky kolektivů poskytujících po celém světě zdarma jídlo potřebným. Jejich cílem je solidaritou v praxi upozornit na sociální nespravedlnosti a na fakt, že zatímco jsou miliardy vydávány na zbrojení, mnozí lidé žijí v chudobě. (food-not-bombs.cz)

Iniciativa Ne rasismu! je radikálně-levicová antifašistická organizace. Prostřednictvím demonstrací, přednášek, promítání a dalších veřejných akcí se snaží upozornovat na nebezpečí fašizace společnosti a projevy autoritářství a xenofobního populismu v širších společensko-politických souvislostech. (nerasismu.cz)

NOVINKY Z NAKLADATELSTVÍ ČSAF

Igor Oliněvič – *Jedu do Magadanu*

Vězeňský deník běloruského anarchisty nikdy nesměl v Bělorusku vyjít. Přesto se šíří napříč anarchistickým hnutím a dva roky po zveřejnění byl přeložen už do osmi jazyků. Není to náhoda – kniha se čte jedním dechem, i když její autor není literát. Je to „jen“ anarchista. Kniha obsahuje předmluvu Igorova kamaráda, napsanou pro české vydání, vězeňský deník, Igorovu úvahu o podstatě a stavu současného Běloruska, Igorův otevřený dopis anarchistům, stať vysvětlující kontext tzv. případu běloruských anarchistů a doslov od členů běloruského Anarchistického černého kříže. Kniha vyšla ve spolupráci s Antifašistickou akcí a veškerý výtěžek z prodeje je určen běloruským anarchistům.

(120 str., 100 Kč)

Anarchistická publicistika 1990–2013

Publikace vedle anotovaného přehledu anarchistických periodik, brožur a knih obsahuje zamyšlení nad obecnými otázkami, které jsou spojeny s publicistikou našeho novodobého anarchistického hnutí, zasazuje publikační aktivity do širšího rámce hnutí a sleduje, jak jim byly ovlivňovány a jak ony ovlivňovaly toto hnutí a jeho vývoj. Tato práce také ukazuje, co všechno souvisí v praktické rovině s vydáváním anarchistických tiskovin, na jakých principech tato činnost probíhá a jakých podob může nabývat.

(284 str., 200 Kč)

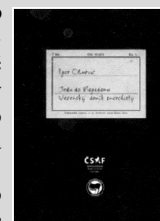
Sabaté – městská guerilla ve Španělsku

(124 str., 100 Kč)

Hranice aktivismu

(56 str., 48 Kč)

NAKLADATELSTVÍ.CSAF.CZ

Naše soukromí je prodáváno a kupováno stejně jako naše svoboda.